Мовчи, кажу душі, мовчи,
Не маєш приводу для слова,
Бо я у Всесвіті нічий,
В путі загублена підкова.
Що образ мій? Нікчемний знак,
Пощерблений кинжал без піхви...
Але душа кричить: не так,
Не можемо служити віхтем
Чиєїсь кагли! Ми — Собор
З мозаїкою й образами.
Наш сотворитель — то є Бог,
І тільки він стоїть над нами.
Тому прошу я: не мовчи,
Дзвони, коли тебе й не знають,
Нехай у жилах, як в печі,
Вогонь неспокою палає.